

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **A. s. r. o., IČO X**
sídlem U c. 263/32, X O.
zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem
sídlem Pavelčákova 14, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Stanislava Sochory, advokáta se sídlem Pavelčákova 14, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 2. 2019, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 a § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená zákonem o silničním provozu, konkrétně tím, že dne 26. 9. 2018 v 18.33 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici

Jívavská ve směru na centrum při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h a v měřeném úseku byla vozidlu prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h, což je o 12 km/h více než je nejvyšší dovolená rychlost. Tím nezjištěný řidič vozidla porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a jeho jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za přestupek městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč.

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení proti ní, protože řádně a včas 16. 11. 2018 oznámila městskému úřadu údaje o řidičce vozidla v době spáchání přestupku, kterou byla její jednatelka. Žalobkyně učinila sdělení prostřednictvím své jednatelky Mgr. A. S. (dále jen „řidička“). Přesto městský úřad věc přestupku řidičky dne 19. 12. 2018 odložil. Ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá nutnost podání vysvětlení řidičkou, v tomto případě dokonce opakovaného. Skutečnost, že se řidička nedostavila k podání vysvětlení, není důvodem pro zastavení řízení ve věci přestupku řidičky. Městský úřad měl vyzvat řidičku k výsledku po zahájení řízení a neměl v daném případě činit závěr o obstrukčním jednání. Výklad městského úřadu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, je v rozporu s jazykovým a logickým výkladem uvedené normy, i s jejím účelem. Podle žalobkyně účelem příslušné právní normy je dát provozovateli vozidla možnost vyvinut se ze své odpovědnosti tím, že uvede osobu řidiče, případně další skutečnosti potřebné pro zahájení řízení vůči určité osobě. Není přijatelný výklad, že když se řidič vozidla nedozná, stíhá odpovědnost provozovatele vozidla bez možnosti dalšího vyvinutí. Za nesprávný postup žalobkyně považovala také to, že městský úřad odložil věc přestupku řidičky již 19. 12. 2018, i když neuplynulo ještě zákonných 60 dnů (o odpovědnosti této osoby se dozvěděl 16. 11. 2018).
4. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námítky jsou totožné s odvolacími a řádně se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkázal.
5. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
6. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše. Žalobkyně na výzvu provozovateli motorového vozidla k uhrazení částky 800 Kč nebo sdělení řidiče vozidla písemně sdělila, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídila její jednatelka Mgr. A. S.
7. Výzvu k podání vysvětlení označená řidička převzala 10. 12. 2018 a ve stanoveném termínu se k němu nedostavila, ani se neomluvila.
8. Městský úřad 19. 12. 2018 usnesením věc přestupku řidičky odložil a vydal příkaz vůči žalobkyni. **Žalobkyně v odporu proti příkazu** namítla, že řádně a včas oznámila městskému úřadu podáním z 16. 12. 2018 z datové schránky prostřednictvím jednatelky, že vozidlo řídila ona sama. Podle žalobkyně měl městský úřad v souladu s § 125f a násl. zákona o silničním provozu uznat vinnou z přestupku řidiče jednatelku žalobkyně. Jednatelka se nemohla dostavit k městskému úřadu z důvodu nemoci. Žalobkyně k odporu nedodala žádné přílohy. Žalobkyně se k provedení dokazování mimo ústní jednání 29. 1. 2019 nedostavila, ani se neomluvila.

9. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 4. 2. 2009 uvedl, že provozovatelka sdělila jméno řidičky, avšak ta se nedostavila k podání vysvětlení, ani na výzvu nijak nereagovala. Městský úřad zjišťoval osobu řidiče prostřednictvím citované výzvy, a protože se mu nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku neznámého řidiče odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Městský úřad obdržel sdělení provozovatelky o řidičce, ale z dokumentu není patrné, kdo dokument vyhotovil, protože neobsahoval podpis konkrétní osoby a nelze tedy předpokládat, že se jedná o doznání označené řidičky, a to ani v případě, že se jedná o jednatelku společnosti, protože přístup do datové schránky může mít podle interního nastavení ve společnosti i více uživatelů (např. účetní apod.). Citované sdělení žalobkyně městský úřad považoval podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu za jeho podání vysvětlení. Městský úřad oznámenou řidičku vyzval v souladu s § 137 a § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), k podání vysvětlení, aby řidičku mohl ztotožnit a v souladu se zákonem poučit a ta se mohla vyjádřit k okolnostem, za kterých k přestupku došlo, případně předložit důkazy na svou obhajobu. Městský úřad zaslal výzvu k podání vysvětlení označené řidičce s dostatečným předstihem. Pokud řidičce termín nevyhovoval, jak uvedla žalobkyně v odporu, protože řidička byla nemocná, mohla zkontaktovat městský úřad a domluvit si jiný termín. Městský úřad v posuzovaném případě nedisponoval nevyvratitelnými důkazy k prokázání viny, které by samy o sobě konkrétní osobu řidiče usvědčovaly ze spáchání přestupku. Samotné označení osoby řidiče bez dalších důkazů nemůže objektivně vést k uznání viny. Když označená řidička na výzvu, která obsahovala i řádné poučení, nereagovala, tím spíše je zřejmé, že využila svého práva výpověď městskému úřadu odeprít. Tím vznikly podmínky pro objektivní odpovědnost žalobkyně jako provozovatelky vozidla.
10. **Odvolací námitky** byly shodné se žalobními. Žalobkyně uvedla, že podání učinila prostřednictvím datové schránky a podání činí za právnickou osobu její statutární orgán. Náklady a čas spojený s podáním vysvětlení řidičky jsou větší zásah do práv řidičky než hrozící správní sankce, a to ve vzdáleném sídle správního orgánu a za situace, kdy podání vysvětlení nelze v řízení použít jako důkaz, protože by se řidička musela dostavit ke správnímu orgánu opětovně v rámci ústního jednání v řízení o přestupku. Povinnosti účastníků řízení by měly být úměrné předmětu řízení. Kdo jiný by měl řídit firemní vozidlo než statutární orgán společnosti. Žalobkyně neoznačila žádného účelového či nedohledatelného řidiče, ale naprosto evidentní osobu. Žalobkyně předpokládala, že správní orgán má k dispozici fotografii přestupku s fotografií řidiče, kterou může porovnat s fotografií označeného řidiče založenou v centrální evidenci obyvatel, do které má správní orgán přístup. Správní orgány měly reálnou příležitost zjistit přestupce a měly se o to pokusit.
11. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** uvedl, že se nepodařilo přestupkové jednání řidičce vozidla prokázat, protože ta sama zmařila řádné zjištění stavu věci tím, že se nedostavila bez náležité omluvy k podání vysvětlení. Žalobkyně oznámenou možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a účastnit se dokazování listinami mimo ústní jednání nevyužila. Žalobkyně si protiřečila, když uváděla, že učiněné kroky městského úřadu při zjištění totožnosti řidiče vozidla byly nadbytečné a navíc spojené s obtížemi pro jednatelku, která se sama označila za řidičku vozidla. Vysvětlení žalobkyně jako provozovatelky vozidla nesouvisí s podáním vysvětlení jednatelky jako fyzické osoby. Sdělení řidičky vozidla by muselo být podáno odděleně, respektive by z podání muselo být

patrné, že takové podání cestou datové schránky právnické osoby činí fyzická osoba, v daném případě podepsaná uznávaným elektronickým podpisem. Tak tomu v posuzovaném případě nebylo. Podání z 16. 11. 2018 neobsahovalo žádnou identifikaci osoby, která toto podání činí. Na toto podání bylo třeba nahlížet jako na podání učiněné účastníkem řízení, ale nelze ho zaměňovat s podáním výpovědi, která má bezprostředně a subjektivně podat informace o vlastních vjemech fyzické osoby, která byla přítomna nějakému konkrétnímu jednání, jevu ap. Za účelem vedení řízení o přestupku fyzické osoby je zapotřebí získat nejen doznání fyzické osoby, ale případně i další indicie ke konkrétní zjišťované věci. Samotné doznání k přestupku bez poučení o právu nevypovídat proti sobě nebo osobě blízké, pokud by takové osobě hrozil postih, bez řádné protokolace, není možné považovat za důkaz o vině. Městskému úřadu se v daném případě takové důkazy nepodařilo zjistit, i když jednatelku řádně předvolal k podání vysvětlení, ale ta se bez důvodné omluvy nedostavila. Samotná skutečnost, že časování tohoto úkonu jednatelce nebylo vhod, nebo ho považovala za spojený s překážkami, nemůže být dávana k tíži městskému úřadu v jeho úsilí zjistit a případně usvědčit z přestupku konkrétní osobu řidiče. K námitce, že nikdo jiný než statutární orgán žalobkyně nemohl být řidičem vozidla, žalovaný uvedl, že správní orgány nedisponují žádnou databází zaměstnanců právnických osob, kterým se rozhodne právnická osoba svěřit k užívání jí provozované vozidlo a tyto osoby nemusí být ani v zaměstnaneckém poměru vůči právnické osobě. Správní orgány rovněž běžně nedisponují oprávněním lustrace osob za jiným účelem než dohledání jejich adres trvalého pobytu a doručovacích adres uvedených v systému evidence obyvatel, což se děje na základě vzdáleného elektronického a chráněného přístupu. V posuzované věci fotografie řidiče vozidla pořízená rychloměrem postrádá potřebnou kvalitu nutnou ke ztotožnění osoby řidiče vozidla (vizuální podoba řidiče je obecně zřídka zachycena). Ztotožnění osoby je úkon, který se v této formě řízení o přestupku provozovatele vozidla podle zákona o silničním provozu prakticky neprovádí. K námitce nedodržení lhůty k odložení věci přestupku řidiče žalovaný uvedl, že věc odložil v rámci šedesátidenní lhůty. Žalobkyně neuvedla, jaké další kroky měl správní orgán učinit, aby zjistil totožnost řidiče vozidla i poté, co se k němu nedostavila označená osoba řidiče podat ve věci vysvětlení.

12. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Podle 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 7. 2018 – pozn. soudu) *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
14. Skutkově shodným případem se zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku z 27. 6. 2018, č. j. 22 A 149/2016-46, potvrzeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále i „NSS“) z 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, podle kterých obdobnou otázkou se NSS zabýval v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku z 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, NSS obecně uvedl, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. (...) pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, (...) je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 (nyní odst. 5 – pozn. soudu) zákona o*

přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

15. Tím soudy vymezily kategorii provozovatelů vozidla, kteří na výzvu správního orgánu vůbec neuvedou konkrétního přestupce, případně o něm nesdělí dostatečné množství osobních údajů, aby jej bylo možné identifikovat a kontaktovat, dále kategorii provozovatelů vozidla, kteří (shodně jako v nyní projednávané věci) správnímu orgánu poskytnou dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení. Pakliže tento nikterak nereaguje, je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak zákonem předpokládané provedení nezbytných úkonů.
16. NSS zdůraznil, že především je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, z 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, z 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, či z 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47), od případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Jak konstatoval NSS v rozsudku z 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, je třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“ V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné.
17. V posuzovaném případě však ze spisového materiálu ani z podání účastníků neplyne, že by se o shora uvedené situace jednalo. Žalobkyně jednoznačně identifikovala řidičku vozidla jménem, datem narození a trvalým bydlištěm. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku provozovatele uvedl, že považoval za odepření vysvětlení pasivitu označené řidičky, tedy to, že se nedostavila k jednání, ani nijak na výzvu nereagovala. Žalovaný postup městského úřadu aproboval a provedené kroky ke zjištění řidiče považoval za dostatečné.
18. Podle zdejšího soudu však městský úřad odložil věc přestupku řidiče předčasně. V posuzované věci označená řidička nebyla nekontaktní.
19. K obdobné otázce se vyjádřil zdejší soud (Krajský soud v Ostravě) 27. 6. 2018 v rozsudku č. j. 22 A 149/2016-46. Je nutno dodat, že NSS o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku rozhodl 25. 3. 2020 (rozsudkem č. j. 9 As 311/2018-27), tedy po datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí (17. 6. 2019) i po odeslání vyjádření žalovaného k žalobě.
20. Zdejší soud opětovně prověřil aktuální judikaturu ke klíčové otázce nezbytných kroků ke zjištění řidiče, který spáchal posuzovaný přestupek a dospěl k závěru, že jak s ohledem na posuzovanou věc, tak obecně, je namístě setrvat na názoru vysloveném zdejším soudem v rozsudku z 27. 6. 2018, č. j. 22 A 149/2016-46, potvrzeném rozsudkem NSS z 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27. Závěry zdejšího soudu a NSS v této otázce a obdobném skutkovém případě nebyly dosud překonány.
21. S ohledem na uvedené i na skutečnost, že výzva označené řidičky byla doručena, nebylo namístě ihned poté, kdy na výzvu nereagovala a nedostavila se bez omluvy k podání

vysvětlení, zanechat všech dalších kroků a bez dalšího přistoupit ihned k odložení věci a zahájit řízení s provozovatelkou vozidla. Žalobkyně poskytla dostatečné množství věrohodných údajů k identifikaci přestupce, přičemž obtíže pramenící z pasivity řidičky jí nelze bez dalšího přičítat. Tento názor je plně v souladu s aktuální judikaturou NSS. V rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, NSS konstatoval, že „*jestliže provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, k níž sdělí dostatečné údaje, a věrohodně tvrdí, že dané vozidlo mohla tato osoba řídit, bude mít správní orgán zpravidla dostatek indicií k tomu, aby se pokusil nalézt pachatele přestupku. Není naplněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 (nyní odst. 5 – pozn. soudu) písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2017), pouze jedině doručení předvolání k podání vysvětlení, na něž označená osoba nereaguje, ale správní orgán musí učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele (např. předvedení dotčené osoby či ověření její aktuální adresy v příslušných registrech).*“

22. Podle závěrů citovaných rozsudků postupoval zdejší soud i v obdobných věcech sp. zn. 72 A 3/2019, 72 A 22/2019 a 72 A 46/2019 (o kasačních stížnostech není dosud rozhodnuto).
23. Správní soudy se opakovaně vyjádřily k tomu, že v popsané situaci správními orgány nic nebrání, aby s ohledem na daný skutkový stav využily všech přípustných procesních nástrojů (včetně uložení pořádkové pokuty) a kontaktovaly označeného řidiče opakovaně, případně s přihlédnutím k dostupným důkazům zahájily řízení o podezření ze spáchání přestupku.
24. Odložení přestupkové věci bylo v posuzované věci předčasné a takový postup se jeví v tomto konkrétním případě pouhým formalismem vedoucím k tomu, aby bylo možno zahájit řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla.
25. Označená řidička neodmítla výslovně podat vysvětlení, pouze nereagovala na řádně doručené předvolání. Žádné obtíže při doručování nenastaly a je zjevné, že při doručování městský úřad i doručující orgán učinily vše pro to, aby se předvolání dostalo objektivně do dispoziční sféry adresáta. Opak nebyl prokázán, ani ho nikdo nenamítal, o doručení předvolání nevznikly žádné pochybnosti. Soud neshledal úkony učiněné městským úřadem za dostatečné naplnění k požadavku nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.
26. Městský úřad měl provést další smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. kontaktovat opakovaně označenou řidičku, a teprve v případě jejich nezdaru mohl věc odložit. V daném případě žalobkyně neoznačila za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat.
27. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
28. Žalovaný, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Žalobkyně měla naopak ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
29. V řízení o žalobě byla žalobkyně zastoupena advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem. Ze spisu soud zjistil, že advokát učinil ve věci dva úkony právní služby, kterými byly převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a podání žaloby, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif)]. Za provedené účelné úkony právní služby náleží advokátovi mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá sazbě daně 21 % a která činí 1 428 Kč. Soud přiznal úspěšné žalobkyni dále náhradu zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč. Celkem je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám advokáta náklady řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně